

I ara que ?

I ARA QUE ?

Com definir-te el que és indefinible
dins l'indòmit* batibull* d'aquest món
on es confon el desig amb amor,
l'amistat amb conquesta fugaç,
l'entrega amb acte intranscendent luxuriós
i jo com un tòtil* adolescent enamorat
inconscient del conscient que sóc
al saber que inconscientment t'estim
fins al finit de la meva vida
fins a l'infinit del què et puc estimar i sempre estimaré,
travessant la teva aura prohibida,
on el nostre pecat sols serà nostre
i la nostra carn seduïda i flamejada
serà la nostra perpètua condemna escollida.
M'he drogat irresistiblement de tu,
he fumat els teus alens profunds,
èbria la meva boca del teu xarop deliciós,
flipat amb la teva olor de dolç perfum,
empatxat d'ulls brivalls* incitadors,
tragant-me l'essència pura del teu amor,
I ara que?

Ens queda l'existència eterna amb records de colors,
la vida que en queda per buscar-nos a cada bufada de vent
i trobar els sospirs apassionats
que cada segon enviem
perquè arribin als nostres llavis secs
de nostàlgia i amargor.
I cada besada donada en l'aire
ompli el teu cos dels petons que no vaig regalar-te,
i cada llàgrima que cau al mar
t'arribi com avançada

dels que queden per poder-te donar.

JBF, 05.03.2017

Indòmit: que no se deja domar
Batibull: mescla desordenada de coses
Brivalls. Cast. Pícaros
Tòtil: encantat, babau

937 Persones han vist aquesta poesia

Llàgrima

LLÀGRIMA

Sóc...

la que cau d'uns ulls plens de pena
amb enyorança pel que s'ha perdut i no es recuperarà més.
Desesperació incontrolable, mirada profunda amb patiment,
records quasi oblidats i esforç per retenir-los.

Cara pàl·lida, arrugada i llanguida
on la solitud envellirà cruelment.

La que cau d'uns ulls maternals
a l'inexplicable goig d'abraçar el teu fill per primer cop

tan feble, delicat, indefens...
el més entranyable dels miracles,
el que no pot entendre
més que una mare que com un sol ser
va portar per mesos a les entranyes.

La que cau d'uns ulls impotents i amoïnats
que no tenen prou mans per atendre
ferits de cos però també d'ànima,
amb profundes llagues a l'esperit,
mutilats d'il·lusions i esperances,
entre reixes presoners d'estimació,
bojos, desenfrenats i descontrolats pel poder,
amb misèria furgant cors cremats i podrits.

La que cau d'uns ulls d'enamorats
que la distancia els separarà.
Despedides amargues amb petons insaciabls,
pupil·les brillants que la vista entelen i ja no es poden
mirar,
mans gèlides per darrera vegada acariciant-se,
cossos fusionats que no deixen respirar.

La que cau d'uns ulls de gernació emocionats
quan unes notes senten ,
que els identifica d'on són , per qui lluiten
que celebren des dels avantpassats quan fan festa.

La que cau d'els ulls de dos amants,
de la reina amb el músic de saló,
del príncep i la servil donzella,
de la princesa i el seu genet amb carruatge de fusta i or,
que es troben a la nit per passadissos amb ratpenats, dragons
i teranyines,
foscos , amagats, invisibles al món
perquè el seu amor és impossible,
res els atura més ningú els hi permet tampoc,
però no es deixaràn d'estimar,

serán amants fins més enllà de la mort.

Sóc la que cau per tot arreu amb força o dissimulada,
feliç o avergonyida.

Ningú em vol però tothom em té, inclús algú em necessita.

Sóc ..la teva llàgrima
que quan plores, caic i t'abandono... molt trista.

JBF

937 Persones han vist aquesta poesia